

Jak vychovat děti, oddané Boží slávě

John Piper

Efezským 6,4

Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a v napomenutích našeho Pána.

Apoštol Pavel v tomto textu říká: „Neprovokujte své děti ke hněvu.“ Co to znamená? Nemyslím tím, že nemáme křížit jejich vůli, že nemáte odpírat jejich hříšným touhám a přáním. Tímto slovem měl Pavel na mysli nezakazovat dětem něco bez dobrého důvodu. Neodpírejte přáním svých dětí bez toho, že byste takový svůj příkaz učinili součástí nějaké větší vize, bez toho, že by bylo zřejmé, jak ta konkrétní věc souvisí s Božími záměry pro jejich i váš společný život.

Ukažte svým dětem něco velikého, pro co by mohly žít – tak aby věděly, že když jim něco zakážete nebo nedovolíte, bude to proto, že je chcete vést k nějakému konkrétnímu Božímu úmyslu nebo záměru.

Hněv a vzdor přichází z pocitu, že rodičovské příkazy jsou malicherné, zbytečné nebo nespravedlivé – když se zdá, že nemají nic společného s něčím skutečně reálným, smysluplným a důležitým.

Děti, které uvidí, že příkazy a pravidla jejich rodiny - a také jejich soustavné a vytrvalé vynucování – nejsou „pro nic za nic“, ale souvisejí nějakým způsobem s celkovým pohledem na život a s důvodem, pro který stojí za to žít, takové děti snáze odolají postojům vzdoru a pocitům resentimentu vůči rodičům. Budou jako mladí vojáci, kteří mohou čas od času fňukat a stěžovat si na těžkosti výcviku, ale kteří přesto budou ochotni zemřít po boku svého velitele, neboť věc, kterou mají hájit, je tak velká a obdivuhodná.

Rodiče, kteří nevidí disciplínu a kázeň jako části velkého příběhu, jehož součástí se jejich děti mohou a mají stát pro Boží království, budou kázeň svých dětí ohýbat a natahovat tak, aby chránili své pohodlí. A děti to dobře vycítí – a budou tomu vzdorovat.

Myslím tedy, že je velikou výzvou pro nás jako rodiče předat dětem vidění triumfu Boží slávy v našich životech a vložit do nich vyhlídku na vzrušující zápas na straně pravdy a spravedlnosti a radosti.

Jak to tedy máme dělat? Někdy bývá pomoci jen si tak pro sebe připomenout očividné věci, které běžně tak snadno zanedbáváme. A právě to chci teď udělat. Doufám, že vás to povzbudí.

1. To první, co potřebujeme udělat jako rodiče, toužící vychovat děti doufající v Boha, je učinit celý život (a vše v něm) naplněný a prostoupený Bohem.

Pamatuji si, že když jsem byl malý, měl jsem na posteli dvě příkrývky. Jedna byla zlatá a jedna zelená. Byly obě stejné – až na tu svou barvu. Měl jsem je rád. To, co bylo pro mě důležité, nebyla jejich barva, ale jejich jemné, hladké hedvábné lemování. Stulil jsem se, přitáhl si deky ke krku, nahmatal lem a držel jej v dlaních, když jsem usínal. Měkkost a chladivá lehkost hedvábí mi přinášela pocit bezpečí a klidu.

Myslím teď na tu příkrývku jako na obraz toho, jak dnes řada církví uvažuje o Bohu a jak jej představuje lidem. Bůh je jako měkký, pohodlný lem kolem dokola jejich života. Není švem, kte-

rý by držel celý život pohromadě, je jen ozdobným okrajem. Případně je tu také pro chvíle krize a potíží, ale se všedním životem nemá nic společného.

Takový obraz života není naplněn a uchvácen Bohem. Takový Bůh nemá vliv na to, kolik času rodina stráví u televize a na co se dívá. Neovlivňuje hudbu, kterou doma poslouchají. Nemá vliv na to, jakým způsobem rodina tráví neděli. S takovým Bohem nikdo nespojuje takové otázky jako životospráva, kázeň v jídle a spánku, záliby a koníčky. Nikoho nenapadá ptát se jej, zda a jaké auto mít, kde bydlet, co oblékat, kupovat, jak žít. Po většinu času je irrelevantní – je to takový přehoz na pohovce.

Děti takový stav věcí samozřejmě poznají. A učiní si z toho jednoznačný závěr – Bůh je něčím, bez čeho se lze v životě dobře obejít. Ta „záležitost“ s Ježíšem je sice možná zajímavá, trochu sentimentální či dojmavá, ale nic extra. Bůh není natolik vzrušující a úchvatný, aby stálo za to zařídit si celý život podle něj. Je spíš nutným zlem, se kterým je dobré to v neděli vydržet, aby byl klid, ale který nemá co říci mému životu po zbytek týdne. Na dětech, které pocházejí z takovýchto rodin, si právě takové poselství snadno přečtete.

Takže první věcí, kterou musíme učinit, je být radikálními křesťany – nebo, lépe řečeno, opravdovými křesťany. Potřebujeme celý náš život prodchnout a naplnit Bohem. On nechť je zdrojem a cílem všeho našeho konání. „*Ať jíte či pijete či cokoliv děláte, všechno číňte k Boží slávě*“ (1. Kor 10,31). Děti to uvidí a budou vnímat – a z Boží milosti uvěří, že toužit po Boží slávě je ta největší a nejlepší věc na světě.

2. Takový průlom může přijít pouze skrze milost a jen jako odpověď na modlitby. Modlitba je základní cesta, jak můžeme spojit síly s Bohem k vítězství nad hříchem, zlem a nevěrou. A proto druhou věcí, kterou jako rodiče musíme dělat, je modlit se za své děti a také je modlitbě učit.

Potřebujeme vylévat Bohu své srdce o samotě, v soukromí, aby nikdo kromě Boha neslyšel, co říkáme, když lkáme a voláme za spasení, svatost a vytrvalost svých dětí. A Otec, který vidí, co je skryto, nás odmění.

Potřebujeme se také modlit v přítomnosti svých dětí, aby ony mohly slyšet, po čem toužíme a oč usilujeme a číst takto v našich srdcích a samy se pak učit vlastní modlitbě.

A potřebujeme se také modlit spolu s dětmi, aby měly příležitost modlit se a učit se modlitbě v láskyplném prostředí. Kolik velkých lidí dosvědčuje moc modliteb, které za ně vysílali jejich otcové a matky!

3. Třetí věcí, které se musíme věnovat, toužíme-li vychovat děti oddané Boží slávě, je učinit Bibli nejdůležitější knihou jejich života.

Četl jsem krátký článek Williama Frankera, který dnes vyučuje filosofii na Michiganské univerzitě. Psal o tom, že když byl chlapcem, čítával jeho otec minimálně jednu kapitolu biblického textu při každém společném jídle a takto pročetli celou Bibli každý rok po dobu šestnácti let!

Většina z nás má takovou obavu z malé výdrže svých dětí, že si stanovuje velmi malé cíle, pokud jde o požadavky na naše potomky. Po letech, kdy jsme u nás doma u stolu pravidelně čítávali Bibli, nyní společně pracujeme na učení se veršům zpaměti, a to vždy ráno u stolu při snídani. Letos jsme se takto naučili už 29 veršů.

Musíme pomoci našim dětem prožít a pocítit to, o čem píše Eugene Nida, která po léta pracovala jako konzultantka pro překládání Písma v řadě různých zemí:

„Dalším důležitým privilegiem mé služby bylo uvědomit si, že poselství svatých Písem je bez jakýchkoliv pochyb tím nejdůležitějším a nejvýznamnějším sdělením pro člověka i v dnešním

moderním světě. (Vidí u vás děti, že používáte Bibli tímto způsobem?) Když jsem viděla, jak poctivé čtení jasného a srozumitelného překladu Písma může mít proměňující vliv na duševně labilního „hippika“, se sebou spokojeného intelektuála či na demony sužovaného domorodce v horách, uvědomila jsem si, že neexistuje žádná náhrada za práci s Písmem.“

Ukažme svým dětem, že právě tato kniha je pro nás ta nejdůležitější v životě a že právě v ní lze nalézt odpovědi na největší otázky v našem životě a že je v ní obsažen bojový plán za vítězství Boží slávy.

4. Je mnoho dalších praktických věcí, které nám mohou pomoci být živoucími příklady víry a naděje na svědectví našim dětem. Mohl bych vyprávět o svém otci, o tom, jak byl – pokud šlo o živobytí naší rodiny – zcela závislý na tom, zda bude zván do sborů ke službě kázáním, ale jak vždy říkal, když v jeho programu zely díry a nevěděl, co ho čeká, že Bůh se postará o ty, kdo v něho doufají.

On tomu věřil. A já to věděl – a jako jeho synovi mě nikdy nepřišlo na mysl pochybovat o Božím slově či o smyslu tátovy víry.

5. Potřebujeme mluvit o tom, jak být radostnými a spokojenými lidmi, jinak naše děti získají dojem, že triumf Božího království, o němž mluvíme, bude triumfem ponuřosti a šedi.

6. Potřebujeme mluvit o pevné pro všechny závazné kázni kázni v rodině, která dává životu smysl a jasný cíl na cestě za viděním Boží slávy.

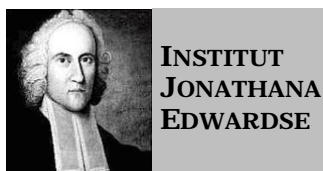
7. Potřebujeme mluvit o pokoře a ochotě se omluvit dětem a ukázat jim tak, že kříž může vítězit i nad chybami a selháními jejich táty a mámy.

8. Potřebujeme mluvit o nutnosti účastnit se společného uctívání a veřejných bohoslužeb, což dětem umožní vidět své rodiče chválit Boha a sklánět se před Ním s bázní, vidět, jak s úctou a láskou naslouchají kázání slova Božího a prožít předchuť toho, jaké to bude, až Pán přijde ve slávě na konci času.

9. Potřebujeme mluvit o standardech každodenní svatosti, bez níž nikdo neužije Pána. Zásady sexuální čistoty, finanční poctivosti, přísné pravdivosti, sebeovládání a tvrdé práce – co to znamená být ve všedním životě na straně milosti a spravedlnosti, která čas od času vítězí i v tomto věku.

10. A konečně mluvmе mezi sebou o lásce. Rodiče, milující své děti a děti, učící se milovat, učící se, že jakákoliv věc bez lásky je k ničemu a že v životě láska je viditelným vyjádřením neviditelné víry v triumf Boží, že milovat bez ohledu na cenu je cestou radosti.

John Piper, autor mnoha knih o vášni pro Boha (česky např. Hlad po Bohu), je vedoucím pastorem Betlehem Baptist Church v Minneapolis v USA a zakladatelem organizace Desiring God.

By John Piper © Desiring God
Website: www.desiringgod.org

český překlad:
Institut Jonathana Edwardse
Ostrava, listopad 2006
joned@email.cz